

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **H. T. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10 2018, č. j. MV-107297-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 10 2018, č. j. MV-107297-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 7. 2018, č. j. OAM-1230-15/ZR-2018, kterým byla dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný opomenul zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. V první řadě žalobce namítal, že se žalovaný v naprostém rozporu se zákonnými požadavky kladenými na činnost odvolacího správního orgánu nezabýval odvolacími námitkami obsaženými v doplnění odvolání ze dne 18. 10. 2018. Zdůraznil, že není jeho vinou, že správní orgán I. stupně nepostoupil žalovanému kompletní spisový materiál. V důsledku toho došlo k porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, přičemž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 2/2017-24. Dále namítal, že žalovaný zcela pominul to, že prvoinstanční orgán sám v odůvodnění uváděl, že žalobce svým opakovaným protiprávním jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čímž tedy naplnil § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a správní orgán I. stupně byl nucen posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí. Pokud bylo argumentováno takto v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, měl být trvalý pobyt zrušen ze dvou důvodů, nikoli jeden dát pouze do odůvodnění, ale do výroku samotného již ne.
4. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti jejich rozhodnutí. Poukázal na to, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016, a ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37. Dále konstatoval, že povolení k trvalému pobytu získal již před mnoha lety a během této doby si zde vytvořil silné rodinné, ekonomické a sociální vazby. Uvedl, že zde má rodinu a spoustu přátel. Nejstěžejnějším žalobním bodem je to, že zde pobývá ve společné domácnosti s manželkou B. T. K., narozenou „X“, a nezletilými syny B. Ch. V., narozeným „X“, a H. Ch. H., narozeným „X“, přičemž všichni mají povolen trvalý pobyt a děti potřebují jeho intenzivní péči, neboť jsou ve věku, ve kterém se formuje osobnost dítěte a bez přítomnosti otce by byl zasažen jejich řádný vývoj.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí vypravil prostřednictvím datové schránky dne 18. 10. 2018 ve 14:54 hodin, o čemž svědčí údaj obsažený v doručence vytištěné ze systému provozujícím datové schránky. Žalovaný tedy vydal ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu rozhodnutí dne 18. 10. 2018 v 14:54 hodin. Odůvodnění odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

však žalobce podal do datové schránky Ministerstva vnitra až dne 18. 10. 2018 v 15:03 hodin, tj. až po vypravení rozhodnutí žalovaného, o čemž svědčí údaj zachycený v historii tohoto dokumentu. S ohledem na výše uvedené byl žalovaný toho názoru, že nezkrátil žalobce na jeho právu na odvolání, neboť vydal rozhodnutí dříve, než žalobce učinil doplnění odvolání. Zdůraznil, že žalobce měl od chvíle, kdy mu byla doručena výzva k odstranění vad odvolání dne 31. 8. 2018, lhůtu 5 dnů k odůvodnění odvolání. Žalobce však odvolání ve stanovené lhůtě a ani poté před vydáním rozhodnutí žalovaného nedoplňoval. Žalobce měl od převzetí výše uvedené výzvy více než 47 dnů na podání doplnění odvolání.

6. Žalovaný dále uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že důvodem pro jeho vydání nebyl důvod ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale důvod ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 27. 7. 2021 právní zástupkyně žalobce uvedla, že pro případ jejího klienta je zásadní nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/2020. Ústavní soud řešil případ podobný případu žalobce a dospěl k závěru, že je nutno vždy individuálně zkoumat možnou aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, nelze pouze odkazovat na výši trestní sazby, případně na generální prevenci. Trvalý pobyt lze zrušit pouze po individuálním posouzení případu cizince. To se v případě žalobce nestalo, a proto je žalobou napadené rozhodnutí dle názoru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že odůvodnění odvolání žalobce bylo zasláno žalovanému až po vydání rozhodnutí, a proto na něj nemohl žalovaný reagovat. Poukázala na to, že to byl žalobce, který otálel se zasláním odůvodnění odvolání. Důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobce byl rozhodně dán, žalobce se dopustil trestné činnosti nedávno, stále je ve výkonu trestu odnětí svobody. Zdůraznila, že pokud by žalobce nerezignoval na včasné odůvodnění odvolání a vznesl námitku přiměřenosti, mohl se jeho situací žalovaný zabývat. V daném případě však žalovaný nijak nepochybil, a žaloba je proto nedůvodná.
9. Soud při jednání dle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl k návrhu žalobce dokazování dvěma doklady o odeslání datové zprávy (ID datové zprávy „X“ a „X“), z nichž soud zjistil, že doplnění odvolání žalobce bylo správním orgánům dodáno do datové schránky dne 18. 10. 2018 v 15:03:09 hodin.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 172 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do pondělí 19. 11. 2018, tj. nejbližší následující pracovní den po neděli 18. 11. 2018, na který by jinak konec lhůty pro podání žaloby připadl, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 10. 2018. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl při jednání soudu dne 27. 7. 2021, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou, že žalovaný nehodnotil možnou aktuální hrozbu pro veřejný pořádek žalobce a že nelze odkazovat pouze na výši trestní sazby, případně na generální prevenci. Nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že poukazy žalobce na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, nelze na projednávanou věc vztáhnout, neboť Ústavní soud v jím posuzované věci hodnotil ústavnost § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, ačkoli ke zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu v tomto případě došlo dle § 77 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Soud si je nicméně vědom toho, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, konstatoval, že *„[u]stanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, přičemž jsou dány podmínky k přímému účinku uvedeného ustanovení směrnice. Přímý účinek se přitom projeví tak, že správní orgán je povinen v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek (čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES). Přistoupí-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek. V žádném případě tedy nepostačí pouhý odkaz správního orgánu na pravomocný odsuzující rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. S ohledem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES je přitom zcela irrelevantní, zda zákonodárce implicitně považuje protiprávní jednání podřaditelné pod podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců za natolik závažná, že s nimi paušálně spojuje směrnici předvídané ohrožení veřejného pořádku.“*
13. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 50 T 9/2017, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2018, č. j. 15 To 5/2018-6112, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 roků pro spáchání zvláště závažného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně současně poukázal na to, že žalobce byl v minulosti též opakovaně odsouzen pro další trestnou činnost (trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 4 T 171/2005 a 4 T 78/2008 a trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 38 T 17/2010), což společně s jeho odsouzením na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 50 T 9/2017 vedlo správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce opakovaným protiprávním jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k uvedenému též konstatoval (srov. strany 2 a 3), že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Správní orgán I. stupně byl přesvědčen, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodování v úvahu nebezpečnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody a způsob narušení veřejného pořádku žalobcem, přičemž zdůraznil, že v případě žalobce je převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubým způsobem narušuje. Měl za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu cizince pravomocně odsouzeného za drogovou trestnou činnost v tak značném množství jako v případě žalobce je vysoce žádoucí již s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře. Přísný postup proti drogovým deliktům je podle správního orgánu I. stupně vysoce žádoucí také proto, že zvyšující se rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má ničivý dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Správní orgán I. stupně též upozornil na výroční zprávu Národní protidrogové centrály, ze které naprosto zřetelně vyplývá každoroční stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog ze strany cizinců. Zároveň měl správní orgán I. stupně za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je nejen ve veřejném zájmu, ale i v souladu i s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, na kterou poukazoval.

14. Ačkoli správní orgán I. stupně v souzené věci ve svém rozhodnutí výslovně neposuzoval, zda žalobce s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek přímo ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, má soud za to, že shora uvedené úvahy správního orgánu v dostačující míře naplňují požadavek individualizace řízení a samy o sobě představují v této konkrétní věci ekvivalent takového posouzení. Soud dále dodává, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 50 T 9/2017, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 3. 2018, č. j. 15 To 5/2018-6112, nabyt právní moci dne 2. 3. 2018, přičemž žalobce je i v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody. Z toho je dle soudu evidentní, že ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce pro jeho zvlášť závažnou trestnou činnost je i aktuální.
15. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 3 uvedl, že byly naplněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, což bylo ve správním řízení prokázáno opisem z evidence rejstříku trestů a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 50 T 9/2017, dle něhož byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 roků pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Dále žalovaný poukázal na to, že ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci by postačovalo již jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, avšak český soud byl na základě žalobcem páchané úmyslné trestné činnosti nucen udělit mu nepodmíněný trest odnětí svobody toto výrazně přesahující. Žalovaný dále zdůraznil, že Ministerstvo vnitra nemá v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný i přesto v napadeném rozhodnutí konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky není v rozporu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, neboť nezákonné jednání žalobce dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Rozhodnutí žalovaného tudíž dle názoru soudu splňuje požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.
19. Pokud jde o to, že se žalovaný vůbec nezabýval námitkami obsaženými v doplnění odvolání ze dne 18. 10. 2018, považuje soud za nezbytné shrnout průběh odvolacího řízení. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal prostřednictvím svého právního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce dne 23. 7. 2018 tzv. blanketní odvolání, v němž uvedl, že jej ve lhůtě 15 dnů odůvodní. Jelikož žalobce odvolání v jím přislíbené lhůtě nedoplnil, vyzval jej správní orgán I. stupně výzvou ze dne 30. 8. 2018 k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení dané výzvy. Ani na tuto výzvu žalobce nereagoval a odvolání nedoplnil. Následně správní orgán I. stupně dne 13. 9. 2018 postoupil neodůvodněné odvolání spolu s kompletním spisem žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Dne 17. 10. 2018 bylo vyhotoveno a podepsáno napadené rozhodnutí, které však dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu bylo vydáno až dne 18. 10. 2018, neboť tohoto dne bylo vypraveno (předáno k doručení), přičemž do datové schránky právního zástupce žalobce bylo napadené rozhodnutí dodáno dne 18. 10. 2018 ve 14:54:58 hodin a doručeno právnímu zástupci žalobce bylo dne 19. 10. 2018 v 8:56:46 hodin, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba. Soud dále poukazuje na to, že žalobce doplnění odvolání ze dne 18. 10. 2018 dodal do datové schránky správního orgánu I. stupně i žalovaného shodně dne 18. 10. 2018 v 15:03:09 hodin.

20. Soud konstatuje, že je pravdou, že žalobce doplnil odvolání dne 18. 10. 2018 a že žalovaný se doplněním odvolání žalobce vůbec nezabýval. Je však třeba zdůraznit, že v době vyhotovení napadeného rozhodnutí a ani v době jeho vydání nemohl mít žalovaný doplnění odvolání žalobce k dispozici, a nemohl tak k obsahu doplnění odvolání přihlídnout, neboť právní zástupce doplnil blanketní odvolání až poté, co již bylo rozhodnutí žalovaného vypraveno. Skutečnost, že se žalovaný nemohl s doplněním odvolání seznámit, tudíž nelze vyčítat žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně. Soud k poukazu žalobce na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2017, č. j. 1 A 2/2017-24, zdůrazňuje, že žádný takový rozsudek v databázi Nejvyššího správního soudu ani právnických informačních systémech nenalezl, a nemohl se tudíž k neexistujícímu rozsudku Městského soudu v Praze vyjádřit. Námitka žalobce proto není důvodná.
21. Soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a jsou i v souladu s požadavky obsaženými v § 68 odst. 3 správního řádu. Z výše popsanych důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
22. Dále soud hodnotil námitku, že správní orgán I. stupně měl zrušit platnost povolení žalobce k trvalému pobytu nejen z důvodu obsaženého v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ale též z důvodu uvedeného v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť dle správního orgánu I. stupně žalobce opakovaným protiprávním jednáním závažným způsobem narušil veřejný pořádek. K tomu je třeba zdůraznit, že jak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i z rozhodnutí žalovaného je nepochybné, že ke zrušení platnosti žalobcova povolení k pobytu správní orgán přistoupil toliko z důvodu obsaženého v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Z pouhého izolovaného konstatování správního orgánu I. stupně obsaženého v odst. 2 na straně 2 jeho rozhodnutí o tom, že žalobce opakovaným protiprávním jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čímž by byla splněna i podmínka pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nelze dovozovat, že správní orgán I. stupně měl zrušit platnost povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu uvedeného v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tato námitka proto není důvodná.
23. Soud poté ve věci přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého života žalobce. V této Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souvislosti soud nejprve připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy ve svých rozhodnutích dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

24. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval, že *„[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
25. Podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 dané úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a předmětného zákona nevyžadoval. Zde je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
26. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„...článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto správní orgány nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž dodává, že v projednávané věci žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí neuvedl nic ke svému rodinnému a soukromému životu, a nijak tedy nenamítal nepřiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. Poprvé svou argumentaci v tomto směru uplatnil až v podané žalobě. Podle názoru zdejšího soudu tedy žalobce nezaložil povinnost žalovaného se otázkou možných dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života zabývat, neboť žalobce v průběhu správního řízení v tomto směru neuplatnil žádnou argumentaci. Žalovaný tak svým postupem ani v tomto ohledu neporušil již zmiňovaný § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

27. Nad rámec potřebného odůvodnění soud podotýká, že správní orgány na základě jim známých skutečností ze správního spisu konstatovaly, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, přičemž své závěry náležitě odůvodnily, a soud proto na ně odkazuje (srov. strany 2 až 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Soud dále k žalobcem tvrzenému manželství s paní B. T. K., s níž má žalobce žít ve společné domácnosti, podotýká, že toto žalobcovo tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu, podle něhož manželství žalobce s výše uvedenou manželkou bylo rozvedeno a trvalo toliko do 10. 6. 2011. Ke skutečnosti, že žalobce má mít syna B. Ch. V., narozeného dne „X“, soud též zdůrazňuje, že z obsahu správního spisu plyne, že správní orgány neměly vůbec informaci o tom, že by B. Ch. V. byl synem žalobce, k dispozici. Tuto skutečnost žalobce neprokazoval ani v řízení o žalobě. Žalobcem v žalobě zmiňované rodinné vazby a jejich intenzita tudíž na soud působí značně nevěrohodně, a nemohou tak dle soudu vypovídat o tom, že by zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody mělo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Námitky žalobce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nejsou důvodné.
28. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. července 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)